1

Як допоміг ти, Господи, що я цю маржину
першим днем нинішнім вигоню всю при
купі, так поможи мені, Господи, остатньої
днини усю при купі загнати і людям пе-
редати.
(Закінчення полонинської молитви)

Так молиться ватаг,
але то і моя молитва,
бо я народилась на полонині,
виростала високою і гордою смерекою,
але одинокою в Божих травах.

Мене повалили б вітри, убив би грім,
а блискавки спалили б.

І тому
мені відітнули верхів'я замолоду,
і я почала розростатися вшир,
хихластою стала.

З покритою суччям головою
я вперто тримала на собі
кожну всохлу галузку хвої,
не відпустила за вітром жодну хворостину,
бо з них звисав мох,
який покрив мене до п'ят,
і я стояла серед полонини —
як велика вівця у великому руні.

А біля мого стовбура,
тулячись до мого серця,

збивались до купи вівці і ягнята,
ховаючись від бурі і від сонця,
від плови і вітрів.

Я всім дала прихисток.

До мене тулилися навіть люди
в одежі, вивареній у маслі і в лою,
яка вже не помагала.

Я сховала пораненого легіня
і не дала йому вмерти,
бо на сукровищі не бути стійбищу,
бо де вбито людину, там кричить маржина
і тратить молоко.

А як же матері без дітей?

Я вдихнула дим живої ватри,
стримала у своєму руні його пух,
який справіку віднаджує хижаків.
І навіть хитрий старий ведмідь,
який взяв мох у лапи
і тому нечутно крадеться
ломами пралісів і звалищами окель,
не підступить до мене,
не розідре моїх дітей.

Я бережу стадо твоє, Господи.

Я випросила в тебе джерело,
і воно вискочило з землі за два кроки,
а вівчарі видовбали в дереві жолоби
і принесли моїм дітям басарунок.

Моє суворе серце
поцілувало кожне ягня, але…

2

З черленого потока вийшов черлений чоловік у черленім сардаку, у черлених гачах, у черлених постолах, у черленім ремени, у черленій сорочці, у черленій крисані, а черленов сокиров, пішов у черлений ліс, нарубав черленого дерева, наколов черленого вориння, на черленій землі заклав черлену кошару і загнав черлені вівці, надоїв черленого молока, пішов на черлений ярмарок, продавав черленов мірков: хто си напив, аби си розсів, а хто вздрів, аби осліп, а хто учув, аби оглух.
(Полонинське замовляння)

…але стікала по моєму стовбуру
кров ягняти.

У КНИЗІ написано, що дерево життя
прихистить того,
хто випере своє одіння
у крові ягняти.

А як мені берегти
християнське стадо на росах?

Я ж добре знаю,
що не все воно
діжде осені.

Гостре, Господи, стадо моє,
бо коли першу сіль воно лиже,
стріляють його пастирі в небеса!

Ніхто, крім тебе і мене, не простить їх.

Жоден відьмак
не відніме молоко у моїх овець,
бо коли вперше на полонині
крикнули: "Рист!"
і надоїли перший удій,
ватаг кивнув одному: "Ти!"
і той роздягся донага,
і тричі оббіг із тим смолоскипом
навколо маржини і всіх нас.

Нас береже жива ватра!

Але настала, Господи, та година,
коли покидає мене
стадо моє.

І тоді приходить Мара —
півлюдиіна, півнелюд.

І сам-один порядкує на стаї,
нікого не підпускає.

А я не можу його прогнати,
бо для цього треба вивернути
своє руно,
навіть кору свою одягти навиворіт,
а мені страшно вивертати одежу,
обагрену кров'ю Ягняти.